

Trobades en el món virtual.

Un relat de: [Joanjo Aguar Matoses](#)

La primera vegada que vaig estar en eixe món em va semblar fascinant. Encantador, impressionant, superguai, al·lucinant.

Després vaig anar descobrint moltes de les seues limitacions, i la meua admiració decreixé un poc, però no massa.

Era un món virtual, no real. No tenia existència física, però sí que existia dins de les nostres ments. I de les nostres ànimes, perquè va arribar a formar part de la nostra vida, o nosaltres arribàrem a formar part de la vida d'eixe món.

A la gent li agradaven els noms rars i cridaners: Cibernón, Realitat Virtual, Ciberespai, Cibernauta, i jo què sé què més. ¡Tant de "Ciber"! ¡Tant de "Ciber"!

Per a mi era un altre món, i ja està. Un món virtual que, contradictòriament, per a mi era més real que aquest en el qual visc.

Jo no sabia molt d'electrònica, ni d'informàtica, ni de computadores. Però no calia.

Era fàcil accedir a eixe món.

Simplement entrava i començava a moure'm per ell.

L'explorava (a mi m'agradava explorar i descobrir noves coses que no coneixia). El contemplava (era un món molt bell i estrany). M'extasiava mirant-lo. Hi havia unes zones que sempre estaven canviant, sempre estaven experimentant una contínua transformació, a cada vegada més bella. M'agradava molt visitar aquelles zones.

També, en eixe món, vaig conèixer a persones molt interessants, fins i tot a alguna podria considerar-la com a amic o amiga. Moltes vegades, les trobades amb les persones eren accidentals, per casualitat. Generalment es parlava un poc, i ja està. Però també va haver vegades que em trobava a sovint amb persones que ja havia conegut d'altres voltes, i estàvem bastant de temps xerrant junts. Quan rememore aquella època, pense especialment en dos amics que vaig fer en aquell món. Durant una bona temporada coincidírem en moltes ocasions. Ells sempre anaven junts. Jo em reunia amb ells, o ells amb mi, i xerràvem sobre moltes coses. Eren unes persones molt interessants. I a mi m'interessava molt la seua companyia. Però arribà un moment a partir del qual ja no em vaig tornar a trobar amb ells, ni per casualitat. Ja no vaig saber res més d'ells. I no els he tornat a veure mai més.

En eixe món virtual va ser on vaig conèixer a la xica dels meus somnis, a la meua estimada, a la dona de qui estic enamorat.

Va ser amor a la primera trobada. Jo no hi crec molt en això, però ens enamoràrem des de la primera vegada que ens veiérem. De totes formes, van ser les moltes trobades posteriors (amb la conseqüent relació) les que feren més ferm i autèntic el nostre amor. Ens reuníem molt a sovint. Ens agradava estar junts. Ens necessitàvem l'un a l'altre. La nostra relació tenia altibaixos, però, així i tot, ens volíem.

A pesar de què ens trobàvem en un món virtual, el nostre amor era vertader, i ens unia d'una manera real.

Érem molt feliços estimant-nos i estant junts.

Ara, jo seguisc estimant-la. Però ja no estem junts.

Aquell món virtual va desaparèixer, el van eliminar. Va tornar al no-res.

Per a molts va ser com si de sobte ens arrencaren una part de la nostra ànima.

Crec que el govern o la llei va tindre alguna relació amb l'eliminació de les dades, o com es diga això que constituïa aquell món. Crec que es va prohibir l'existència d'eixe món, però no estic massa informat. Supose que la notícia va eixir als periòdics i en la televisió, no ho sé segur, no em pose molt en contacte amb el món real. Em sembla que l'eliminació d'aquell món virtual va ser tema de conversa de molts grups de persones, però tampoc podria dir-ho amb certesa, perquè no solc ajuntar-me físicament amb quasi ningú. Així i tot, recorde haver sentit parlar de suïcidis.

La veritat és que a mi em va deixar desfet, enfonsat anímicament.

Per a mi, eixe món que ja no existia, havia arribat a ser tan real i jo m'havia arribat a sentir tan intensament com una part d'ell, que el món realment real per a mi em resultava estrany, com si no tingués una existència autèntica, com si fos un somni, un món imaginari.

La meua percepció del món real era com etèria, impalpable, vaporosa.

Jo enyorava aquell món virtual. Desitjava que tornés a existir.
Però no ha sigut així. Aquell món ja no existeix. Tan sols em queden els records
que tinc de la meua vida dins d'ell.
I la meua relació amb la dona de qui estic enamorat també són tan sols records. Però
el meu amor per ella sí que existeix, continua existint, a pesar del pas de tant de temps.
Aquella xica ara ja deu ser una dona, i ben major, per cert. En el cas de què encara
visca.
No sé si eixa dona que estime segueix estant enamorada de mi. Però jo sí ho estic
d'ella.
La desaparició del món virtual va trencar la meua vida.
Amb la pèrdua d'eixe món vaig perdre a la persona que més estimava. I no sabia
com tornar a trobar-la. En realitat, ni sabia com buscar-la.
Com vaig poder, la vaig buscar desesperadament amb totes les meues forces durant
moltíssim de temps.
Sense èxit.
No vaig desistir de buscar-la, però poc a poc vaig anar perdent les forces, i les
meues esperances també van anar disminuint.
Tots els meus esforços han sigut en va. Mai l'he trobada de nou. Mai he tornat a
reunir-me amb ella. Em sent molt desgraciat. Però alhora també em sent feliç, perquè
encara la vull. I potser ella també em vulga encara, i m'estiga buscant.
Per això, encara continue buscant-la. Encara em queda una menudeta esperança de
què alguna vegada tornem a estar junts de nou, i esta vegada d'una forma física, real,
que ja no es puga esvair tan fàcilment. ¿O sí? Existeix la mort.
Em dona igual. Jo seguisc esperant tornar a trobar a la meua estimada.

Sueca, a 14 de gener de 1997.
Joanjo Aguar Matoses.
A Auxí.